

РЕШЕНИЕ

№ 1342

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8281** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) и чл.104 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

В исковата си молба О. Д. Х., ЕГН 61031227143, с адрес:гр.С.,[жк][жилищен адрес] твърди, че с влязло в законна сила на 28.01.2019г. съдебно решение № 1122 по адм.д. 2561/2018г. на ВАС е отменена Заповед №РД-04-063/31.10.2016г., с която му било наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“. Претендира от ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ [населено място] обезщетение в размер на brutното му възнаграждение от 6 558лв. за времето, през което не е заемал държавна служба от 31.10.2016г. до 30.04.2017г.(период от шест месеца), ведно със законната лихва от завеждане на иска, както и сумата от 512,36 лв., представляваща неизплатена за периода от 01.03.2017г. до 11.02.2019г. здравноосигурителна вноска до деня на възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност.

В съдебно заседание, процесуалният представител на ищеца – адв. Г., поддържа исковите претенции. Претендира разноски съобразно представен списък.

Ответната страна - ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ [населено място], чрез процесуалния си представител адв. Н. оспорва предявените икове, като неоснователни и недоказани.

Контролиращата страна - Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор К., изразява становище за основателност и доказаност на предявените

искове.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 235 от 10.01.2018г. по адм.д. 12225/2016г. на АССГ е отменена Заповед № РД-04-063/31.10.2016 год., на директора на Областна дирекция „Земеделие“ С.–град, с която на основание чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и Заповед № РД-04-064/31.10.2016г. на директора на Областна дирекция „Земеделие“ С. – град, с която е прекратено служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл. на ищеца О. Х. С решение №1122/28.01.2019г. по адм.д.2561/2018г. на ВАС е оставено в сила решението на АССГ.

Със заповед № РД-04-06/12.02.2019г. ищецът е възстановен, считано от 12.02.2019г., на заеманата длъжност, с основна месечна заплата от 1093 лв., каквато е била и към момента на прекратяване на правоотношението, съобразно отразеното в служебната книжка на ищеца.

От представеното по делото копие на служебна книжка №1/01.02.2010г., сериен № 003078, се установява, че в периода от 01.11.2016г. до 12.02.2019г. ищеца не е заемал длъжност по служебно правоотношение.

От ищеца е представена Справка за задълженията на ищеца към НАП за здравно осигурителни вноски за периода от 01.03.2017г. до 25.03.2019г., от която се установява, че за исковия период от 01.03.2017г. до 11.02.2019г. размерът на вноските е общо 512,36 лв. Сумата е внесена по сметка на НАП, видно от разписка от 04.06.2019г., издадена на ищеца.

Съгласно приетото заключение от извършената съдебно счетоводна експертиза, ищецът е получавал обезщетение за безработица на осн. чл.54б КСО за периода от 01.11.2016г. до 28.02.2017г. Ищецът не е получавал помощи за безработни, като в масива на НАП не се установяват доходи от упражняване на трудова дейност от ищеца през исковия период.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

I. Искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В процесния случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед № РД-04-063/31.10.2016 год., на директора на Областна дирекция „Земеделие“ С.–град, отменена с решение № 235 от 10.01.2018г.

по адм.д. 12225/2016г. на АССГ, в сила от 28.01.2019г. По делото е безспорно установено, че ищеца не е заемал друга длъжност по трудово и/или служебно правоотношение за периода от 31.10.2016г. до 30.04.2017г.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят с чл. 104, ал. 1 ЗДСл е посочил основната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението му за незаконно. Безспорно установено е, че основната заплата на ищеца за длъжността към относимия момент е в размер на 1093 лева.

Поради горе изложеното, съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан в пълния претендиран размер на обезщетението от 6 558 лева за исковия период от шест месеца, при основна месечна заплата в размер на 1093 лева. Претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, е основателна.

II. Относно претенцията за заплащане на сумата от 512,36 лева, представляваща неизплатени от работодателя за периода от 01.03.2017г. до 11.02.2019г. здравноосигурителни вноски, съдът намира същата за неоснователна.

За отговорността на държавата е налице специален закон - разпоредбите на ЗДСл и според чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, следва да се приложи специалния ред на обезщетение, по силата на който отговорността на работодателя за незаконно уволнение е ограничена по размер, независимо от размера на действително претърпените от служителя имуществени вреди. В разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл е нормативно определено какво се включва при определяне на обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение. Обезщетението се определя само на базата на следващото се основно възнаграждение и не включва други плащания, свързани със заемането на длъжност по служебно правоотношение. Тази отговорност е ограничена до посочения в закона размер, и в този смисъл не може да се търси пълна отговорност за имуществени вреди, произтекли от незаконосъобразната заповед за уволнението на ищеца.

Освен това, от доказателствата се установява, че ищецът е внесъл здравноосигурителните вноски на собствено основание, без да се презюмира, че има служебно правоотношение. През исковия период не е съществувало служебно правоотношение, поради което и ответникът не е имал задължението да прави подобни вноски. Заплатените здравни осигуровки за исковия период като вреди, съдът намира за опосредени (а не преки вреди, както изисква фактическия състав по чл. 4 от ЗОДОВ) от собственото решение на ищеца да ги внесе и да не рискува да е здравно неосигурено лице, поради което този иск се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

За пълнота следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО за осигурителен стаж се зачита и времето през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава незаконността на уволнението от съответния компетентен орган; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4а, ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано; ако лицето е било осигурявано, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за

периода, ако този доход е по-малък. Наред с това се съобразява, че съгласно чл.9, ал.5 КСО, осигурителните вноски по ал.3 са в размерите за фонд“Пенсии“ и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд. Следователно за исковия период на незаконно уволнение осигурителят не дължи вноски за осигурителния риск “общо заболяване“.

III. По разноските.

От ищеца е представен списък за разноски в размер на 690 лв., за които са ангажирани доказателства, че реално са направени – договор за правна помощ от 16.07.2019г.

От ответника са направени разноски за експертиза в размер на 250 лв.

На осн. чл.78, ал.1 ГПК съобразно уважената част от исковите претенции, на ищеца се дължат разноски в размер на 640 лева.

От ответника не е направено искане за присъждане на разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъдени.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ [населено място] да заплати на О. Д. Х., ЕГН 61031227143, с адрес:гр.С.,[жк][жилищен адрес] сума в размер на 658лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. за времето, през което не е заемал държавна служба от 31.10.2016г. до 30.04.2017г., заедно със законна лихва за забава, считано от датата на предявяване на иска – 18.07.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен и недоказан, предявеният от О. Д. Х., ЕГН 61031227143, с адрес:гр.С.,[жк][жилищен адрес] с р е щ у ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ [населено място], иск за заплащане на сумата от 512,36 лева, представляваща неизплатени от работодателя за периода от 01.03.2017г. до 11.02.2019г. здравноосигурителни вноски.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ [населено място] да заплати на О. Д. Х., ЕГН 61031227143, с адрес:гр.С.,[жк][жилищен адрес] разноски по делото в размер на 640 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: